

האם

הוא

משקר לך?

את מתרפקת עליו. אהבתך אינה יודעת כל גבול. והוא? הוא אומר שהוא אוהב אותך. שאת בשבילו הכל — אך כיצד תדעי לעצמך: את יוצאת עם גבר יפה ועשיר. הוא מודרני, מודרני, מודרני. אותו לא ידהים שום דבר. למרות שאת נהנית בחברתו, את שרוייה תמיד במתח — מתחרה איתו בסופי־סטיקציה שלך, נזהרת שלא להיחשב לידו למיושנת בדיעותיך. הוא לוקח אותך ערב אחד לספק הצגה ספק־פנינג, באיזה מרחק ליד הדואר־המרכזי בתל־אביב. הדמות הראשית היא מורה לסביה, המשתמשת ב־

אם הוא מבלף — אז את על הסוס. איך תגלי את האמת? **★ א:** הכינות איזה מאכל חדש לשבת בצהריים. „אמא — את מנסה להרעיל אותנו או משהו?” מגידים וילדיהם. רק בעלך ממשיך לאכול — ואפילו טוען שהוא נהנה מזה. רק שאצלו את כבר יודעת, אחרי שבע שנות נישואין — שמעולם אינך יכולה לדעת אצלו כלום: ייתכן שהוא באמת נהנה, ייתכן שהוא רוצה רק לפגוע בך.

מילים הגנות ביותר שניתן להעלות על הדעת. בעשר ה־ כל הסופי־סטיקציה שלך. בשלוש השעות הבאות — את מתה משיעמום. כשהעסק נגמר, הוא מלא כולו התלהבות: כמה שזה היה מרתק, נועז, מעניין. את די מסופקת. יש לך רושם שהוא רק מעמיד פנים. וזה מפריע לך מאוד: כי אם באמת נהנה מהעסק — זה מוכיח שאת לא בעניינים.

★ תארי לעצמך: את יוצאת עם גבר יפה ועשיר. הוא מודרני, מודרני, מודרני. אותו לא ידהים שום דבר. למרות שאת נהנית בחברתו, את שרוייה תמיד במתח — מתחרה איתו בסופי־סטיקציה שלך, נזהרת שלא להיחשב לידו למיושנת בדיעותיך. הוא לוקח אותך ערב אחד לספק הצגה ספק־פנינג, באיזה מרחק ליד הדואר־המרכזי בתל־אביב. הדמות הראשית היא מורה לסביה, המשתמשת ב־

הבאות ערך טיילוני מדירות ומיכדיקים, פי־תח את תגליתו למדע מדויק. אחד מנסיבותיו הוראטיים: הוא הציג תמונות־עירום של נשים בפני שתי קבוצות גברים, צילם את תגובות האישונים. בקצב זה הראשונה היו גברים בעלי נטיות מי־ניות גורמליות. בשנייה — הומוסקסואלים. אישניהם של הגברים הנורמליים התרחבו בצורה ברורה, של אנשי הקבוצה השנייה — מעט מאוד, או בכלל לא. תגובותיהם של שתי הקבוצות היו הפוכות — כאשר הוצגו בפניהם צילומים של גברים עירומים. כתוצאה מניסוי זה, משתמשים היום ה־מדענים בתורת האישונים כדי לגלות סט־יות מיניות סמויות — שאף בעליהן אינם יודעים עליהן לעיתים.

פרט פיקטיבי שגילו החוקרים: מבחינה מינית, רגישים הגברים לגירוי ויזואלי יותר מגישה. כשהם רואים משהו בעל משמעות מינית, הם מתגרים ממנו יותר מהאשה. זוהי הסיבה האמיתית לכך, שצילומי־עירום של נשים נפוצים הרבה יותר מאלו של גברים — ולא גורמים מוסריים מדומים. זוהי גם הסיבה שוואריזם — תסביך ה־הצצה — היא מחלה גברית טהורה.

★ ★ ★
הבעייה האמיתית

ע: לכן זכרי: כאשר את רוצה לדעת את האמת האמיתית — הסתכלי באי־שונים. הם יגלו את הסוד. אם מערכת ה־יחסים ביניכם היא נורמלית, תזכי לראות אישונים אלה, פעמים רבות. גם כשהם מת־רחבים — וגם כשהם מצטמצמים.

הבעייה האמיתית שלך תתחיל, כשאישור־ניו לא יתרחב — ולא יצטמצם. תהיה זו ההוכחה החותכת שלא איכפת לו ממך כי־קליפת השום. אם לשוב עכשיו לשלושת המיקרים ש־הובאו בפתיחה:

★ במיקרה הראשון, אם באמה עב־רה עליו חווייה, כפי שטען, היו אישונים צריכים להתרחב ולהצטמצם בהתאם לתגו־בותיו. אם לא הבחנת בהם כל שינוי במשך שלוש השעות הארוכות — דעי שהוא מי־סה להשלות משהו: אותך אולי, או, מה שגרוע יותר — את עצמו.

★ במיקרה השני: אכן, יש לך באמת בעייה. חוש־הטעם הוא יחיד: ש־גורם להתרחבות האישונים, לעיתים גם כ־ש־הטעם טעים יגם כשהוא גרוע. כך שהברירה היחידה שלך: להאמין לדבריו.

בינינו לבין עצמנו: אפילו אם הוא שיקר — זה עדיין יפה מצידו.

חיה גורמים לשינויים בממדי האישון. אלא שאצלו לא היה הפעם שום עניין של רג־שות כלשהם, או אור: האור היה רגיל ומספיק, ואילו הצילום — רק עניין אותו ותו לא. הם, פסיכולוג ותיק, הבין שהוא עלה על תופעה חדשה. למחרת בבוקר, במעבדה שלו באוניבר־סיטה, היה כבר בטוח בכך: הוא אסף שמו־נה צילומים — שבעה צילומי־נוף משעממים, והשמיני — נערה עירומה. הוא הושיב מולו את עוזרו, ביקש ממנו לעבור על ה־צילומים אחד אחרי. הם עצמו לא ראו את הצילומים, רק את צידם האחורי. הוא עקב בקפדנות אחרי אישוניו של העוזר. בתמונה החמישית, התרחבו האישונים לפתע בצורה ברורה. היתה זאת תמונת־העירום. ההמשך היה פשוט: הם תיכנו ובנה מ־צ־למת־אישונים מיוחדת, שצילמה תוך הגדלה את תגובת האישון על אינסוף גירויים של כל חמשת החושים. במשך שמונה השנים

אמת, אדם — שקר, צהוב — אדיש. כדי ללמוד את תגובות האישון של הגבר שלך, עליך להכיר אותו — את הגבר — מקרוב, ללמוד להכיר את תגובותיהם של האישונים שלו על מצבים ברורים — בדיחה טובה, זעם גלוי, הנאה מינית. רק אז תדעי ל־קרא בעיניו את מה שהוא מנסה להסתיר.

★ ★ ★
הגברים מתגרים

ד: ר"ה עלה על תגליתו במיקרה, לפני שמונה שנים. הוא ואשתו שכבו במיטה וקראו. היא נפתה לעברו לשאול משהו — והבחינה שאישוניו מורחבים ב־צורה לא רגילה. הוא עיין אותו רגע בצילום נהדר של עופר־איילים. היא העירה לו על־כך. הם הופתעו: הוא ידע שהאישון מתרחב כאשר האור אינו מספיק, מצטמצם כאשר האור חזק מדי. הוא ידע גם על תגליתו של צ'ארלס דארווין, שרגשות חזקים באדם וב־

היום, תודות ל־ד"ר אקהרדט, הם, פסי־כולוג מאוניברסיטת שיקאגו, יש לך אמצעי בדוק לדעת משהו על הגברים הא־לה: הסתכלי בעיניהם. נכון יותר — באי־שונים.

ד"ר הם גילה — ופיתח את תגליתו לענף מדעי שלם — שאישוני־העין מתרחב ומת־כווץ בהתאם לרגשות האמיתיים — ולמתח פעילות המוח. לאדם אין כל אפשרות פיקח על פעולה זו של האישון: הוא יכול לשלוט בכל אבריו החיצוניים — מלבד באישון, שפעולתו עצמאית. העיקרון של תורת האישונים פשוט מאוד: כל חווייה ריגשית או אינטלקטואלית — מהנה, מעניינת, רצויה — מרחיבה את ה־אישון. כל דבר שלילי — מפחיד, מרגיז, מבין — מצמצם אותו. הצרה היא רק, שהעיקרון הוא אומנם פשוט — אך תרגומו לשפת המעשה מסובך. האישון, לדאבוני, אינו רמזור: ידוק —

המיפלצות שלי

הוי אבא אבא, בשביל מה המציאו אותך בכלל?

אים. בעדינות ובפסיכולוגיה. "נו בטח," נעלב עוזי. "מה את חוש־בת, שאני לא מבין בעצמי?"

הוא נכנס לחדרו של אריק — וש־מעתי עד הסלון את הטפחה האדירה שהוא טפח על כתפו של הבוור: "הי אריק חבוב — מה אתה מס־תובב לנו מצוברח כל הימים, הא?" "עוזי, אבא — מי מצוברח, מי?" שמעתי את קולו המצוברח של הבן. "מה ז'ת־אומרת מי — אתה רוצה להגיד שאתה לא הולך במצב־רוח רע?" "בטח לא. מה פתאום?" "אה... נו, אם ככה אז הכל בסדר. אז מה אמא רוצה ממך?" "אני יודע?" עוזי חזר לסלון, צנח לכורסתו, ותקע בי מבט תמה לפני שחזר לעיתון: "בחייך, ניצה, הוא לא עצוב בכלל — מה את רוצה מהילד?"

כבר למעלה מחודש שבני אריק מסתובב מצוברח. תשאלני למה הוא מצוברח — אני יודעת? לאריק מלאו 12 לפני שלוש חודשים — וראית כבר אמא שמסוגלת לדבר עם בן בגיל זה־וועתי הזה? ניסיתי לתפוס אותו כמה פעמים לבד: "אריק, למה אתה מסתובב עצוב בזמן האחרון?" "אמא, בחיך, מי עצוב?" "אריק, אני אימך — אתה חושב שאני לא רואה שאתה מצוברח כל הימים?" "אמא, אולי תרדי ממני." ראיתי שכך — החלטתי שצריכים פה עזרת גבר. אחרי הכל, יש לילד גם אבא, לא? שיעשה גם הוא משהו. עוזי, תפסתי את בעלי בשעת־רצון, "אולי תח־טוף כמה מילים עם הירוש שלך?" "הא?" ורתע בעלי כסוס מבוהל מעם עיתון־הערב הניצחני. "קרה משהו?"

החלטתי להיות גיבורה — ולא ל־אבד את השליטה על עצמי: "עוזי — אריק מסתובב עצוב ושומם כבר חודש ימים," אמרתי בטון שקט־פחות־אז־יותר. "אני לא מצליחה לדובב אותו. אולי תנסה אתה? ככה גבר עם גבר." "כן, בטח, מייד," נייער בעלי לפעולה. "אבל עוזי," עצרתי בעדו. "בטאקט, כן זה לא גדוד הטנקים שלך במלור־